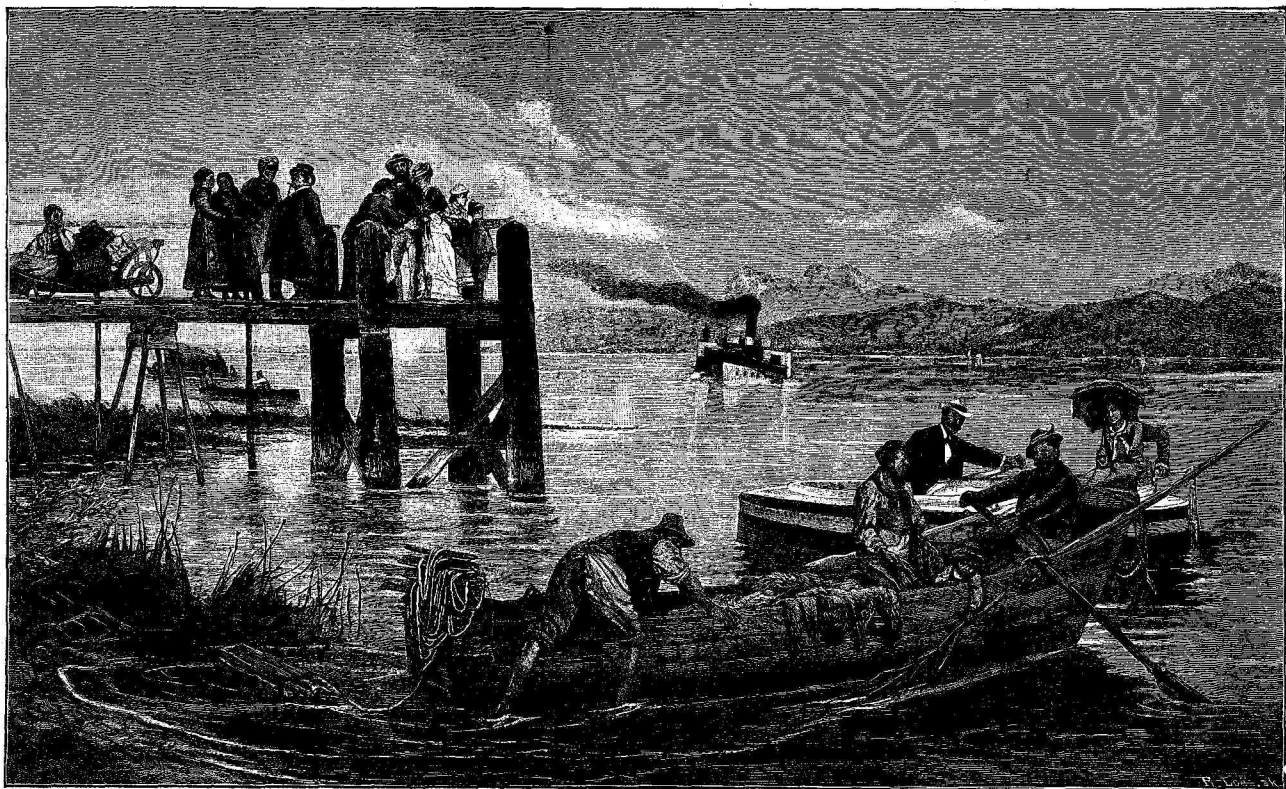

Διότι είχε ταπεινόν μέτωπον, σαρκώδη πως και σιμὴν ρίνα, οὕτε ἠδύνατο νὰ καυχῇ ὅτι εἶχεν ἄβρὰν χροιάν ἢ ωραίας χεῖρας καὶ ωραίους πόδας. Ἀλλὰ τί ἐσήμαινον ὅλ' αὐτά; Πᾶς ὅστις ἠθελε τὴν συναντήσῃ, θὰ ἐσταμάταινε οὐχὶ πρὸ «τῆς ἀγιότητος τοῦ κάλλους», ἵνα εἰπωμεν κατὰ τὸν Πούσκιν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ θελγήτερου ἀκράϊου γυναικείου σώματος ἔχοντος τύπον κατὰ τὸ ἥμισυ ῥωσικὸν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀδιγγανικόν. . . . θὰ ἐσταμάταινε δὲ οὐχὶ «ἀκουσίως»! Ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς Τζέμμας ἐφύλαττε τὸν Σανὶν καὶ ἐπροστάτευεν αὐτὸν ὥς «ὁ τριπλοῦς χαλκός», τὸν ὁποῖον ᾄδουσιν οἱ ποιηταὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ὁρατίου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρός της. Ἐπλησίασε πρὸς τὸν Σανὶν . . . βαδίζουσα μὲ τοιοῦτο βάδισμα, ὥστε κατ' ἐκείνον τὸν δυστυχῶς ἀπὸ πολλοῦ ἀφανισθέντα χρόνον ἰδιότροπὸς τις θὰ ἔχανε τὸν νοῦν του διὰ τὸ βάδισμά της. «Ὅταν αὐτὴ ἡ γυνὴ βαδίξῃ πρὸς σέ, φαίνεται ὥς νὰ σοὶ φέρῃ ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ

εἵται οἰκοῦν, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀξιώσεις καὶ τοῦ μᾶλλον ἀκαίτητοῦ γαστρονόμου, ἀλλ' εἰς τὸν Σανὶν ἐφαίνετο ἀτελεύτητος, ἀφόρητος φαγοποσία.

Ὁ Πολοσῶφ ἔτρωγε βραδέως, «μετὰ συναισθήσεως, εἰδημοσύνης καὶ μικρῶν διαλειμμάτων». ἔκλινε προσεκτικῶς ὑπεράνω τοῦ πίνακίου του καὶ ὠσφραίνετο σχεδὸν κάθε μπουκιά. Ὁσάκις ἐπινεν, ἐξέπλυνε πρῶτον τὸ στόμα του μὲ τὸν οἶνον καὶ εἶτα κατέπινεν αὐτὸν ὥστε δοκιμάζων τὴν ποιότητά του. . . . Κατὰ τὸ ψητὸν ἤρχισεν αἰφνης νὰ ὁμιλῇ — ἀλλὰ περὶ τίνας; περὶ μερινῶν προβάτων! Ἀνήγγειλε τῷ Σανὶν, ὅτι σκοπεύει νὰ παραγγεῖλῃ ἐν ὁλόκληρον ποίμνιον ἐκ τῶν ἰσπανικῶν τούτων προβάτων* ἤρχισε δὲ νὰ τὰ περιγράφῃ διεξοδικῶς, μέχρι τῶν ἐπουσιωδεστάτων λεπτομερειῶν, ὀνομάζων αὐτὰ διηνεκῶς μὲ τὰ τρυφερώτατα ὑποκοριστικὰ ὀνόματα. Ἀφοῦ ἐρρόφησεν. ἐν κυάδιον ζέοντος καφέ — (ἐπανειλημμένως δὲ ἀνέμνησε τὸν ὑπὲρ τὴν μετὰ ὀργίλον καὶ μεμψήμορον, ὅτι τὴν τελευταίαν φορὰν τῷ εἶχε παραδέσῃ ψυχρὸν καφέν, ψυχρὸν ὥς ὁ

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ.

βίου σου», εἶπε ποτε εἰς ἐκ τῶν λατρευτῶν της. . . . Ἐπλησίασε λοιπὸν πρὸς τὸν Σανὶν, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ τῷ εἶπε ῥωσιστὶ — φιλοφρόνως καὶ ὁμως μετ' ἐπιφυλάξεως.

«Περιμένετε, ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω; Μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι πάλιν ἐδῶ.»

Ὁ Σανὶν ὑπεκλήθη εὐσεβάστως. Ἀλλ' ἤδη ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε γεινῇ ἀφαντος. Ἐξερχομένη ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιῶσα ἔριπεν ἐν βλέμματι ταχὺ ὑπεράνω τοῦ ὤμου της, τὴν αὐτὴν ἁρμονικὴν ἐντύπωσιν καταλιποῦσα ἣν πρότερον.

Ὁσάκις ἐμειδία, ἐσχηματίζοντο, ὅχι εἰς οὕτε δύο, ἀλλὰ τρεῖς συγχρόνως γελασίνον ἐν ἑκατέρᾳ τῶν παρειῶν της, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγέλων ἔτι περισσότερον ἢ τὰ χεῖλη της, τὰ στρόγγυλα καὶ ροδόχροα καὶ σπαργώντα χεῖλη της, μὲ τὰς δύο μικρὰς ἐλαίας ἀριστερόθεν.

Ὁ Πολοσῶφ εἰσῆλθε κλονούμενος εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ ἐκαθέσθη πάλιν εἰς τὸν θρόνον του. Ἐμείνει δὲ τόσον σιωπηλὸς ὥς πρότερον· ἀλλὰ παρόξυνον τὴν χλευαστικὴν μειδιᾶν ἐπλανᾶτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνὰ τὰς ἀχρούς στρογγυλὰς καὶ ὁμως ἐρρυτιδωμένας ἡδὴ παρειάς του.

Ἐφαίνετο ἤδη προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, εἰ καὶ μόνον κατὰ τρία ἔτη ἤτο πρεσβύτερος τοῦ Σανὶν.

Τὸ γεῦμα, ὅπερ παρέθηκεν εἰς τὸν ξένον του, ἠδύνατο, ἐννο-

πάγος!) καὶ μὲ τοὺς κιτρίνους διαστροφούς ὁδόντας του ἀπέκοψε τὸ ἄκρον ἐνὸς τσιγάρου τῆς Ἀβάνας, ἐνέπεσε κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς ὕπνον, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Σανὶν, ὅστις μὲ ἐλαφρὰ βήματα ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἀνὰ τὸν μαλακὸν τάπητα σκεπτόμενος πῶς νὰ διευθετήσῃ καὶ ῥυθμίσῃ διὰ τὴν Τζέμμα καὶ δι' αὐτὸν τὸν μέλλοντα βίον των καὶ ποίαν ἄρὰ γε εἶδῃσιν ἐμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὴν μνηστὴν του. Ὁ Πολοσῶφ ἐν τούτοις ἐξέπνησεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ὥς αὐτὸς ὁ ἴδιος παρετήρησε — καὶ πράγματι δὲν εἶχε κοιμηθῇ περισσότερον τῆς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας. Ἐπινεν ἐν ποτήριον ὕδατος τοῦ Σέλτερς μετὰ πάγου καὶ κατεβρόχθισεν ὀκτῶ περίπου κοχλιάρια γλυκίσματος, ῥωσικοῦ γλυκίσματος, τὸ ὁποῖον ὁ θαλαμηπόλος του τῷ ἔφερεν ἐντὸς κυανοῦ, γνησίου «Κιεβικοῦ» ποτηρίου, καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου γλυκίσματος δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ, ὥς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἰσχυρίζετο, — εἶτα δὲ προσητένισε τὸν Σανὶν ἀσκαρδαμυκτεὶ μὲ τοὺς μικροὺς καὶ ἐξαγκωμένους ὀφθαλμούς του καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν εὐηρεστεῖτο νὰ παίξῃ μαζὶ του ὀλίγες παρτίδες προβατοκεφάλου.*) Ὁ Σανὶν ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασίν του, διότι ἐφοβήθη μήπως ὁ Πολοσῶφ ἀρχίσῃ πάλιν νὰ ὁμιλῇ περὶ τῶν μερινῶν ἀρνίων του. Ὁ ξενίζων καὶ ὁ ξενιζόμενος ἐπέστρεψαν

*) Εἶδος τι γερμανικοῦ χαρτοπαιγνίου.